

рече Иаковъ, че наистина ще го сторишъ. — И Иосифъ са закле да изпълне заръчванъето на баща си. (Быт. м̄з. 28—29—32—).

§. 73. *Иосифъ прѣдстави двамата си сынове на Иакова за да ги благослови.*

Иосифъ прѣдстави двамата си сынове, Манассія и Ефрема на баща си за да ги благослови: и първородныйтъ, Манассія тури отдеено на старецътъ, а по младыйтъ, Ефрема, отлѣво. А Иаковъ, като си кръстоса ръцѣтъ, положи дѣсната си рѣка на главата на Ефрема, а лѣвата на Манассія и тъй благослови и двамата изедно, Туй като видѣ Иосифъ, смути са и поиска да прѣмѣсти ръцѣтъ на баща си. — Но той не рачи, и рече: Знаж, сынко, знаж че този е първенецътъ, а онзи по младъ, но отъ промысль азъ направихъ туй. — Слѣдователно Иаковъ прѣдпочете Ефрема отъ Манассія. (Быт. м̄н. 1—).

§. 74. *Иосифъ погребя баща си.*

Като видѣ Иосифъ че умрѣ баща му, пада на тѣлото му, оплаква го много. Послѣ заповѣда да балзамировать мъртвецътъ и тъй съ братьята си и съ множество Египтяны прѣнесе го въ Ханаанската земя. Послѣ го погребохъ и скрыхъ тѣлото му въ пещерата, въ която лежѣхъ Авраамъ и Исаакъ и са върнѣхъ въ Египетъ. (Быт. п̄. 1—14).

§. 75. *Иосифъ утѣшава братьята си; негодата смъртъ.*

Подиръ смъртъта на баща си, братьята на Иосифа като са бояхъ да не бы той по злопаметство си отгь-